

Ποτέ «αλειτούργητοι» (Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδης, Θεολόγος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 30, 2013

Στά πρώτα χριστιανικά χρόνια τῶν διωγμῶν καί τῶν κατακομβῶν, οἱ χριστιανοί ἦσαν ἀληθινὸ χρυσάφι. Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἔχαναν τὴν πνευματικὴ τους λαμπρότητα καί θερμότητα, λόγω τῆς ἐκκοσμίκευσης καί τῆς χαλάρωσης τῶν ιδεῶν καί τῆς χριστιανικῆς τους Πίστης. Αὐτό συμβαίνει καί θά συμβαίνει πάντοτε, παρά τίς ἀποστολικές προτροπές: «Μή συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ὑμῶν» (Ρωμ. ΙΒ΄ 2), καί «μή γίνεσθε ἕτεροζυγοῦντες ἀπίστοις» (Β΄ Κορ. Στ΄ 14).

Τὴ χλιαρότητα τῆς Πίστης τὴν καταδικάζει ὁ Κύριος, μέ τό γνωστό καί σκληρὸ λόγο τῆς Αποκάλυψης, πού ἀπευθύνεται στόν ἄγγελο, δηλαδή τόν ἐπίσκοπο Λαοδικείας: «οἶδά σου τὰ ἔργα... ὅτι χλιαρὸς εἶ, καί οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀπ. Γ΄ 15-16). Οἱ χλιαροί καί ἀδιάφοροι εἶναι χειρότεροι καί ἀπ' τοὺς ἄπιστους καί τοὺς ἄθεους. Ὅσοι χωρὶς κανένα λόγο δέν ἐκκλησιάζονται καί δέ λειτουργοῦνται, θεωροῦνται ἀφορισμένοι. Ἡ μάλλον, εἶναι αὐτοαφορισμένοι. Οἱ ἴδιοι ἀποκόβουν τὸν ἑαυτό τους ἀπ' τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως, δέν ὑπάρχει γι' αὐτούς σωτηρία.

Ἴσως ἐρωτήσῃ κάποιος: Γιατί δέν ὑπάρχει σωτηρία; Ἡ ἀπάντηση: Ἀφοῦ θεληματικά οὔτε προσεύχονται μέ τοὺς ἀδελφούς τους, οὔτε παρίστανται στό μέγα Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί προπάντων, οὔτε κοινωνοῦν τοῦ παναχράντου Σώματος καί τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀποκλείονται τῆς σωτηρίας, σύμφωνα μάλιστα, μέ τό λόγο τοῦ Κυρίου: «Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πῖντε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς» (Ἰω. Στ΄ 53). Αὐτό ἀκριβῶς θέλει καί ἐπιδιώκει ὁ διάβολος: Τὴν αἰώνια καταδίκη τοῦ ἀνθρώπου.

Πολύ σημαντικά τὰ ὅσα γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής: «Ὁ διάβολος καί ἐχθρὸς ἐστὶ τοῦ Θεοῦ, καί ἐκδικητής. Πείθων ἡμῶν τὴν προαίρεσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, προκρίνειν τὰ πρόσκαιρα... Οὐδέν γάρ οὕτω φίλον τῷ διαβόλῳ καθέστηκεν, ὡς ἄνθρωπος τιμωρούμενος».

Ὁ διάβολος εἶναι ἐχθρὸς καί τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδιαίτερη ὁμως

είναι ή χαρά του, να βλέπει τον άνθρωπο να τιμωρείται. Κι ή παγίδα που του στήνει, λέει ο άγιος Μάξιμος, είναι ή προσπάθειά του να τον κάμει ν' αγαπήσει και προτιμήσει τά πρόσκαιρα παρά τά ούράνια. Δέ μπορεί να υπάρξει και ν' αναπτυχθεϊ όρθόδοξη πνευματική ζωή, χωρίς έκκλησιασμό (Θεία Λειτουργία) και Κοινωνία τών Αχράντων Μυστηρίων.

Νά προσέξουν ιδιαίτερα οί γονεΐς και οί εκπαιδευτικοί, τά παιδιά. Κλειστά τά αυτιά στίς σειρήνες του κακού και του άθεϊσμοϋ. Οί δαίμονες του σκότους έτοιμάζουν τον Αντίχριστο. Όπου και να 'ναι, έρχεται! Η άγία μας Έκκλησία συμβολίζεται και παρομοιάζεται μέ την Κιβωτό του Νώε. Άλλοι σώζονται και άλλοι καταποντίζονται και πνίγονται.

(Πηγή: "Όρθόδοξος Τύπος" άρ. φύλ. 1983, 12 Ιουλίου 2013)